

Dernæst er der Spørgsmaalet om, hvorvidt der bør oprettes Indleveringskontorer for Jernbanegods i København til Afløsning af de private Kontorer af denne Art, som for Tiden findes. Denne Sag er Genstand for Statsbaneadministrationens Overvejelse. Der er sendt en Embedsmand til Udlandet for at undersøge, hvorledes Forholdet er ordnet andetsteds, og det er ikke usandsynligt, at der vil blive stillet Forslag om Oprettelse af saadanne Kontorer; men Sagen er endnu ikke moden til Afgørelse.

Dernæst kommer jeg til en Sag, som tidligere har været Genstand for Omtale her i Tinget, nemlig hvorvidt Flommer skulle kunne forsendes til den billigere Ilgodstakst, som er indrømmet forskellige let fordærlige Varer. Den ærede Ordfører gjorde sig her skyldig i en lille Ukorrekt ved at udtale, at Statsbanerne hævde, at Flommer er en særlig Del af Grisen, som udmærker sig ved ikke at være let fordærlig. Saaledes forholder det sig ikke. Det bestrides ikke, at denne Del af Grisen muligvis er lige saa bedærlig, som den øvrige Gris. Men Spørgsmaalet er, hvorvidt denne Del kan siges at henhøre til de vigtigste Livsfornødenheder; thi det er kun for denne Slags Varer, at der er givet Ministeren Bemyndigelse til at kunne indrømme den omhandlede Lettelse i Betalingen. At det er saa, har ikke været indlysende for Administrationen. Paa den anden Side vil jeg over for denne gentagne Henvendelse til mig ikke tilbageholde den Udtalelse, at jeg saamænd ikke skulde stritte stærkt imod, hvis jeg kunde have Grund til at tro, at man vilde blive staaende herved. Den ærede Ordfører erklærede, at naar man opnaar dette, vil man være tilfreds i alt Fald for en længere Tid, og navnlig vil man ikke stille Fordring om, at f. Eks. Talg ogsaa skal betragtes som en meget vigtig Livsfornødenhed, som ogsaa skal befordres med Ilgodsfart. Ja, hvis jeg kunde være sikker herpaa, vilde jeg endda ikke være saa bange for Flommerne; men jeg frygter for, at hver Gang der gøres en saadan Nedsættelse, kommer man snart efter og siger, at nu er der atter noget bedærligt, som det er i højeste Grad paatrængende at indrømme den samme Fordel. Det drejer sig endda mindre om Betalingen; skønt den ogsaa spiller en Rolle. Men det er for Banedriften en meget stor Ulempe at skulle skaffe de fornødne Vogne til at befordre de mange Varer med Iltoget. Ofte vil der kræves Ekstratog,

og det fordyrer Driften i høj Grad. Men jeg skal efter den Anledning, som den ærede Ordfører paa ny har givet mig, atter tage Sagen under Overvejelse, og hvis jeg kunde føle nogen Betyggelse i Henseende til de Konsekvenser, jeg er bange for, haaber jeg, at vi ville kunne komme til Rette paa dette Punkt.

Med Hensyn til Befordringen af syge paa Statsbanerne skal jeg gøre opmærksom paa, at bedre end at indrette særlige 3die Klasses Kupeer til dette Øjemed, hvilket vilde medføre Nødvendigheden af ofte telegrafisk at maatte beordre de til Sygetransport indrettede Vogne sendt et andet Sted hen, hvor de maaske vilde ankomme senere end ønskeligt, vilde det være, om man paa Sygehusene indrettede de Kurve, der ere bestemte til Sygetransport, saaledes, at de kunne gaa ind gennem Dørene til en almindelig Kupe. Dette har man gjort paa flere af de københavnske Hospitaler, og jeg skal gerne foranledige, at man giver Meddelelse til Sygehusene om de Dimensioner, som Sygekurvenerne bør have for at kunne sættes ind i en almindelig Kupe. Saa vil Befordringen ogsaa kunne ske væsentlig billigere end nu. Jeg erkender, at den Betaling, som nu kræves for Sygetransport, i mange Tilfælde aabenbart er meget trykkende, og at det var ønskeligt, om den kunde blive nedsat.

I Betænkningens Nr. 26 er omtalt Spørgsmaalet om en Telegraf- eller Telefonforbindelse med Christiansø. En Kabelforbindelse vilde koste noget som 45,000 Kr., og det synes at ville være alt for dyrt i Forhold til den Benyttelse, som kan forventes. En traadløs Telegrafforbindelse mellem Hammeren og Christiansø vilde kunne tilvejebringes en hel Del billigere, antagelig for 25,000 Kr. Hvis det skønnes, at en saadan Forbindelse er af saa megen Vigtighed, at der er Grund til at gaa til denne Udgift, skal jeg for mit Vedkommende ikke modsætte mig.

Jeg kommer derefter til Finanslovens § 19, Betænkningens Nr. 47, som omhandler Udgifterne til de kongelige Kommissarier. Dette er, som ældre Medlemmer ville vide, et mange Gange tidligere debateret Spørgsmaal. Naar der ikke hidtil er blevet vedtaget nogen Ændring i den bestaaende Ordning, er Grunden imidlertid væsentlig den, at der ikke har været nogenlunde Enighed om, paa hvilken Maade Forholdet hensigtsmæssigt skulde ordnes. Ogsaa inden for Jernbanekommissionen, som i sin Tid har haft